

da efter Foreningens Ønske atter det samme Andragende her for Folketinget med udtrykkelig Angivelse af, at Andragendet havde været indgivet til Justitsministeren, men da der ikke var modtaget Svar fra Justitsministeren, kunde der ikke vedlægges noget saadant. Jeg havde nu ventet, at Flertallet havde indstillet dette Andragende, hvis Anmodning kun gaar ud paa en ganske rimelig Fordring om at kunne benytte Ligbrændingsloven, altsaa en bestaaende Lov, i noget større Omfang, end det nu sker, at give en lettere Adgang dertil, altsaa at gøre Loven mere fyldig og bekvem for Borgerne, end den nu er. Men atter i Aar har Udvalgets Flertal ikke villet henvise Andragendet, og Grunden synes atter at være den, at der ikke foreligger noget Svar fra Justitsministeren. Det er jo mærkeligt, thi hvis nu Justitsministeren slet ikke vilde svare enten denne Gang eller i Fremtiden, saa er Vejen jo til Stadighed lukket for Ligbrændingsforeningen, selv om den fremkommer med Ønsker, som i alle Maader maa anses for at være berettigede. Idet jeg derfor udtaler min Forandring over, at det samlede Udvalg ikke har kunnet bekvemme sig til at indstille Andragendet til Justitsministerens Overvejelse, vil jeg bringe en Tak til de to ærede Medlemmer, der som Mindretal have foreslaaet at henvise Andragendet til Justitsministeren, og jeg vil haabe, at den højtærede Justitsminister nu svarer det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme), saa at Ligbrændingsforeningen kan se, hvilken Vej den har at gaa i Fremtiden for at fremme de Interesser, der ligge Borgerne paa Sinde, for at Ligbrændingsloven kan komme til at gøre den fulde Gavn.

Justitsministereu (*Alberti*): Medens der altid svares paa Andragender om Bevillinger og Dispensationer og paa Klager og Besvælinger, naar det ikke er ganske uforstaaelige Ting, det drejer sig om, er det paa den anden Side en lige saa fast Regel, at naar der fremkommer et Andragende om, at Andragerne ville have en eller anden Forandring foretagen i Lovgivningen, saa svares der ikke derpaa, naar Ministeren ikke finder Anledning til at fremsætte noget Lovforslag. Hvad der her er Tale om, er, at Ligbrændingsforeningen har ønsket forskellige Forandringer i den gældende Ligbrændingslov, og Justitsministerens Svar derpaa har været ganske tydeligt, thi da Justitsministeren ikke har fremsat noget Lovforslag i den Henseende, lig-

ger deri, at han ikke har fundet Anledning til at efterkomme Andragendet. Nu fremkommer Andragendet her i Rigsdagen, indbragt af en Rigsdagsmand, og Ønsket gaar ud paa, at Tinget skal henvise Andragendet til Ministeren. Det forekommer mig, at det er en underlig Vej og egentlig en Omvej at gaa, eftersom vi jo i vor Grundlov have det private Initiativ. Her, hvor det drejer sig om et slet og ret Lovgivningsspørgsmaal, om en Forandring i Lovgivningen, vilde det være ganske naturligt og en meget kortere Vej, om det ærede Medlem i Stedet for paa andet Aar at indbringe et Andragende om, at Tinget skulde opfordre Ministeren til at fremkomme med et Lovforslag, selv indbragte et Lovforslag. Saa vilde det komme til Forhandling, og saa vilde det vise sig, om det kunde finde Tilslutning i Rigsdagen og hos Lovgivningsmagten i det hele.

Naar jeg ikke har fundet Grund til at efterkomme Andragendet ved at fremsætte noget Lovforslag, er det, fordi det forekommer mig, at den nuværende Ligbrændingslov fuldstændig fyldestgør sit Formaal. Det forekommer mig at være ganske rimeligt, at man ved en saa betydningsfuld Sag som den, hvorom det her drejer sig, ikke nøjes med løse Erklæringer, men kræver en lignende Betyggelse som den, man kræver ved testamentariske Afgørelser, selv om saadanne Testamenter dreje sig om aldrig saa lidt. Derfor har jeg ikke fundet nogen Grund til at forandre denne Regel. Det andet, man ønsker, er, at der indføres en Bestemmelse om, at Forældre kunne lade deres Børn under 18 Aar, naar de ere døde, brænde uden videre. Det mener jeg ikke, der er nogen Grund til at gaa ind paa. Jeg har den Opfattelse, at man derved i mange Tilfælde vilde gøre Synd mod Børnene. Der er hos mange, navnlig hos Børn, knyttet ofte meget underlige og fantastiske Forestillinger om Døden og om, hvad der efter Døden bliver af Legemet, og jeg tror, at det hos mange Børn vilde opvække megen stor Uro, megen stor Ængstelse, megen stor Sorg og Bekymring, naar de fik den Forestilling eller Tanke, at det godt kunde hænde sig, at de, naar de vare døde, bleve brændte. Jeg tillægger ikke i Virkeligheden, i Realiteten dette nogen Betydning. Jeg tror, at naar man er død, kan man være lige lykkelig, enten man bliver brændt eller begravet. Jeg for mit Vedkommende foretrækker at blive begravet, men jeg ser det i Virkeligheden som en Smagssag. Jeg mener derimod ikke, man kan komme bort fra dette, at det er